

Amber

Penelope J. Stokes

Bestsellerauteur van *Flessenpost* en *Belofte*

AMBER

Penelope J. Stokes

Amber

redrose roman

© Kok Omniboek – Kampen, 2010
Postbus 5018, 8260 GA Kampen
www.kok.nl

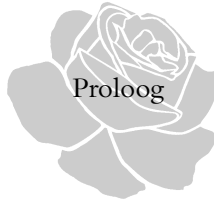
Originally published in English
under the title *The Amber Photograph* by Penelope J. Stokes
© Penelope J. Stokes, 2001
Published by Thomas Nelson, Inc.

Vertaling: Tineke Tuinder
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Robert Jones / Arcangel Images / Hollandse Hoogte
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 576 3
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

'Draaien, Sissy!'

Roekeloos draaiden ze in het rond, die twee, hun handen ineengeslagen. 'Draaien, sneller! Sneller!' Het oudste meisje, bijna volwassen, wierp haar hoofd in haar nek en lachte met kinderlijke uitbundigheid, terwijl het jongste meisje haar voeten optilde van de aarde en begon te zweven.

'We vliegen, Sissy! We vliegen!'

En ze vlogen inderdaad, totdat het net was alsof alle beweging werd onderbroken en alleen de wereld om hen heen bleef ronddraaien.

Ten slotte lieten ze zich uitgeput en buiten adem op de grond vallen. Ze bleven zwijgend op het zachte zomergras liggen en zagen de lucht boven zich ronddraaien. Het grote, blauwe gewelf, in punten gesneden door de boomtakken boven hen, kwam draaiend tot stilstand, zoals het grote rad van avontuur op de kermis. Langzamer, steeds langzamer, totdat het heelal bleef stilstaan en zijn evenwicht hervond ...

Ze werd met een schok wakker en haalde zwaar en moeizaam adem. Zonder ook maar de minste innerlijke aansporing kon ze zich ieder detail van de droom weer levendig voor de geest halen. Ze kende de droom uit haar hoofd, had hem de afgelopen twintig jaar al duizenden keer gedroomd. Zelfs overdag bleef het beeld hangen aan de grenzen van haar gedachten, een misplaatste foto in sepia- en amberkleurige tinten, die haar aanspoorde de bladzij-

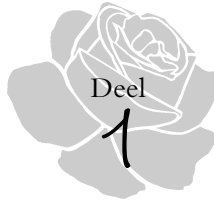
den van een onzichtbaar album om te slaan en zich alles te herinneren.

Maar ze kon het zich niet herinneren.

En het sneed ook geen hout. Het beeld was geen nachtmerrie. Het was een aangenaam plaatje van twee gelukkige kinderen, een onbezorgd beeld, misschien zelfs een zegen. Toch was er iets wat haar kwelde, wat aan haar ziel trok. Ze werd altijd in tranen wakker, zich vaag bewust van een ondefinieerbare leegte, een zwart vacuüm, een breed gapende kloof die haar volkomen dreigde te verzwelgen.

Ze kon het niet loslaten. Ondanks de pijn klemde ze zich vast aan die droom met de vastberadenheid van een kind. Ze trok hem tegen zich aan zoals ze haar kussen vasthield, op zoek naar troost, en ze hilde totdat de droom zelf vochtig en koud werd tegen haar wang.

Het was het enige wat ze nog had van haar zus.

De draaiende droom

Dromen, net als geloof,
verschijnen ergens diep vanbinnen en ver buiten ons.
We houden ze vast,
niet steviger dan we de dageraad vastgrijpen
of ons verankeren aan de wind.
Dromen, net als geloof, ontglippen ons,
maar het geschenk,
verborgen waar alleen het hart het kan vinden,
blijft.

De indringer

Heartspring, North Carolina, april 1995

Cecilia McAlister hield haar adem in tegen de felle pijscheut die door haar lichaam trok. Ze ging verzitten op de fluwelen ligstoel en probeerde rechtop te gaan zitten. Toen de pijn wegtrok, trok ze de sprei recht en ging ze hijgend weer in de kussens liggen. De geringste beweging was tegenwoordig een enorme inspanning; het kostte haar de energie voor een halve dag alleen al van het bed naar de ligstoel te komen.

Toch was ze nog niet van plan het op te geven. Het ziekenhuisbed – dat lelijke metalen monster met zijn elektronische besturing, acht maanden geleden deze kamer binnengebracht en in de hoek geïnstalleerd – was haar doodkist. Als ze in bed bleef liggen, ging ze dood; daar was ze van overtuigd. Zolang ze nog kon opstaan en naar de ligstoel kon lopen, zolang Vesta haar haar nog verzorgde en haar wat make-up opdeed, zolang ze een mooi bedjasje aantrok en een boek op haar schoot legde, kon ze de indringer misschien nog iets langer op een afstand houden. Het was een vergeefse misleiding, maar zolang het duurde, kon ze de dood er misschien van overtuigen dat hij nog een strijd te voeren had.

Cecilia's ademhaling werd weer wat rustiger, en ze keek om

zich heen in wat eens de muziekkamer van het grote huis was geweest. Wat een echo's bevatte dit vertrek met zijn vleugel en de erker die uitzicht bood over de tuin. Herinneringen aan gezang en gelach en stemmen die haar naam riepen. Als ze zo zat, met haar rug naar het ziekenhuisbed, zou ze bijna geloven dat alles nog was zoals het ooit was geweest. Ze kon de bloemen zien bloeien voorbij de patio en de lentestormen zien opkomen boven de bergketen in de verte. Vanaf het begin was deze ene kamer haar toevluchtsoord geweest, haar heiligdom, het enige hoekje op de wereld waar ze het gevoel had te leven, volmaakt en ...

Ze kon het woord amper in gedachten nemen: 'normaal'. Jaren achtereen was niets normaal geweest. En nu ze werd geconfronteerd met de onvermijdelijke overgave van haar ziel, was Cecilia gedwongen na te denken over hoe het had kunnen zijn als ze de kracht had gehad, jaren geleden, om nee te zeggen tegen haar man. Nee tegen zijn hoogdravende dromen, zijn ambitie. Nee tegen zijn visie op hoe hun leven eruit moest zien. Nee tegen ... Nou ja, tegen een heleboel dingen.

Maar niemand – zelfs zijn vrouw niet – zei nee tegen Duncan McAlister. Toen hij dertig jaar geleden dit huis had gebouwd, had hij beweerd het voor haar te hebben gedaan, een toegewijde echtgenoot die de vrouw die hij liefhad, een groot huis gaf.

Maar ze wist toen al wat ze nu wist: dit huis was in werkelijkheid nooit voor haar gebouwd. Het was een reusachtig reclamebord voor Duncan McAlister, een enorm, kolossaal 'zie-je-wel' voor alle mensen in zijn verleden die hem een nul hadden genoemd, een nietswaardige zoon van een gewelddadige alcoholist.

Nou, het was hem gelukt. Hij was rijk. Hij was iemand. Een onroerendgoedmagnaat. Burgemeester van een van de top tien van kleine steden in Amerika. Een icoon. Een idool. Er was zelfs sprake van dat er ter ere van hem een standbeeld zou worden opgericht op het keurig gemaaid stadsplein.

Haar echtgenoot had zichzelf bewezen, mijmerde Cecilia. Maar wat was er geworden van de man met wie ze getrouwd was, de vriendelijke, gekwetste, bewogen jongen die rondspookte in haar herinneringen? Had hij ooit echt bestaan, of was hij alleen

maar het product geweest van fantasie, verbeelding en wensdenken?

Ze wilde niet over die vraag nadenken. Ze had niet genoeg jaren – of genoeg energie – over om alle dilemma's van het leven te beantwoorden. Als je aan alle losse draadjes trok, zou het hele geval uit elkaar vallen.

De dood wist op een of andere manier nieuw licht te werpen op het leven, wist ondergeschikte zorgen te distilleren en je achter te laten met de zuivere, onvervalste, ongerepte waarheid. Een waarheid die uitgesproken moest worden, nu, binnenkort, nu er nog tijd was.

Een regel van Keats zwierf door haar door medicijnen be-nevelde geest: *Waarheid is schoonheid; schoonheid, waarheid ...*

Cecilia schudde haar hoofd. Het klonk hoogdravend en nobel, zulke poëzie, maar pas als alles was weggevallen, en je niets anders restte dan je laatste snakkende ademtocht en een wereld die draaide om pijn, kon je je misschien voorstellen hoe afschuwelijk lelijk de werkelijkheid kon zijn.

De waarheid mocht dan bevrijdend werken, maar eerst nam ze je mee naar de diepste duisternis en terug.

De dromer

Een smalle bundel zonlicht drong door de spleet tussen de gesloten gordijnen door tot in het linkeroog van Diedre McAlister. Kreunend legde ze een arm over haar gezicht, maar er was geen ontkomen aan. De lichtbundel drong door totdat ze de landkaart van bloedrode adertjes zag die zich aftekende tegen het dunne vlees van haar oogleden.

Ze rolde zich om naar de muur en trok de dekens hogerop. Het was zinloos. De slaap bood misschien een paar uur respijt, welkome vergetelheid, maar de ochtend kwam telkens weer, en bracht pijn mee. Plicht. Zorg. Verantwoordelijkheid. Een moeder die langzaam maar zeker stierf aan de verwoestingen van kanker. Overal herinneringen aan het feit dat Diedre bezig was, met iedere pijnlijke ademtocht, degene te verliezen van wie ze het meest ter wereld hield.

Het was meer dan een vierentwintigjarige kon verdragen.

Toen wist ze het weer. Vandaag was ze jarig. Ze was vijftentwintig. Vijfentwintig, en hard op weg naar de zeventig, als ze moest afgaan op de vermoeidheid in haar lichaam.

Ze hoorde het geknars van scharnieren toen de slaapkamerdeur openging, en het getik van nagels op de hardhouten vloer. Een sprong, een duw en vervolgens heel wat opgetogen hond-

achtig gegrom. Diedre voelde een zuchtje hondenadem en vervolgens een warme tong die haar wang en oor aflikte.

Ze kreunde nog eens, deed haar ogen open en kwam moeizaam overeind. ‘Al goed, Sugarbear, rustig maar. Ik sta op.’

De hond trok met haar poten aan de dekens en stopte haar snuit onder Diedres hand. Diedre voelde een golf van warmte in zich opkomen. Sugarbear, een pup uit het asiël, een kruising tussen een cockerspaniël en een lhasa apso, was het spreekwoordelijke domme blondje, niet het helderste licht in de kroonluchter, maar ontzettend lief en trouw. En ondanks alle mishandeling en verwaarlozing die het beestje bij vorige eigenaren had moeten doorstaan, was het gezegend met een karakter in vergelijking waarmee zelfs Swiebertje een zuurpruim leek. Ze was nu al tien jaar bij hen, en hoe Diedre er emotioneel ook aan toe was, Sugarbear wist altijd een glimlach op haar gezicht te toveren. Een pep-pil op pootjes.

De slaapkamerdeur ging een stukje verder open en een ge-groefd en gerimpeld bruin gezicht tuurde om de hoek van de deur. ‘Ben je wakker, liefje?’

‘Nu wel.’ Diedre propte de kussens tegen het hoofdeinde aan, duwde Sugarbear naar de ene kant en gebaarde Vesta Shelby binnen te komen. Vesta was al tijden bij de familie McAlister, en Diedre was dol op haar. Voor een klein meisje dat als enig kind was opgegroeid, betekende Vesta een eindeloze, blijkbaar onuitputtelijke bron van onvoorwaardelijke liefde en kritiekloze aanvaarding.

De oude vrouw met haar kromme rug duwde de deur open. Ze had een dienblad in haar handen, met daarop roerei, spek en – Diedres lievelingsontbijt – wentelteefjes van kaneelbrood.

‘Wat is dat allemaal?’

‘Je verjaardagsontbijt natuurlijk.’ Vesta zette het dienblad op Diedres schoot en maakte het zich gemakkelijk in een stoeltje dat naast het bed stond. ‘Je dacht toch zeker niet dat die oude Vesta jouw verjaardag zou vergeten.’

‘Om eerlijk te zijn zou ik best willen dat iedereen hem zou vergeten. Ik ben niet bepaald in een feeststemming.’

‘Dat meen je niet, liefje. Dat je moeder ziek is, betekent nog niet dat jij moet ophouden met leven.’

‘Hoe gaat het met mama vanochtend?’

‘Hetzelfde zo’n beetje, denk ik. Eet je ontbijt op voordat het koud wordt.’

‘Misschien moet ik ...’ Diedre duwde de spreij van zich af en wilde opstaan.

‘Je kunt haar niet beter maken door bezorgd te zijn’, zei Vesta resoluut. ‘Ik heb haar een uur geleden haar medicijnen gegeven. Ze slaapt nog wel een tijdje. Kom op, eten.’

Diedre liet zich vermurwen, legde de helft van het ei op het bord met de wentelteefjes en verdeelde het ontbijt in tweeën. ‘Je moet me wel helpen dat allemaal op te eten, hoor.’

Vesta schoof de stoel dichterbij en nam het bord aan dat Diedre haar aanreikte. ‘Ik kan bijna niet geloven dat mijn kleintje al vijftientig is.’

‘Ik ben al een hele tijd geen kleintje meer, Vesta.’

De oude vrouw glimlachte en knipoogde naar haar. ‘Je blijft altijd mijn kleintje. Dat zou je intussen toch moeten weten.’ Ze stak een waarschuwende vinger op naar de hond. ‘Ga van het bed af, Sugarbear’, commandeerde ze met haar strengste stem. ‘Je mag geen menseneten hebben.’

Sugarbear reageerde door iets dichterbij te schuiven, zich heel stil te houden en Diedre heel zielig aan te kijken. ‘Eén stukje dan’, zei Diedre, en ze brak een stukje spek in tweeën. De hond begon hevig te kwispelen.

‘Dat is niet goed voor haar.’

‘Het is ook niet goed voor mij, als je het goed bekijkt. Maar ik eet het toch.’

Vesta lachte, en Sugarbear, zich ervan bewust dat ze dit rondje van de nooit aflatende bedelstrijd had gewonnen, verslond het spek voordat Vesta de kans kreeg om nog eens te protesteren.

Toen het eten op was, zette Diedre het dienblad weg en liet ze Sugarbear de restjes van de borden likken.

‘Je weet dat je vader het niet fijn vindt als ze dat doet.’

Diedre haalde haar schouders op. ‘Wat papa niet weet, deert

hem ook niet. Bovendien scheelt het jou tijd. Nu hoef je niet alles af te spoelen voordat het in de vaatwasser gaat.' Ze nam een slok koffie, leunde achterover en zuchtte. Sugarbear ging boven op de deken liggen, zo dicht mogelijk bij haar baasje. Afwezig streekte Diedre de kop van de hond. 'Je moet nodig getrimd worden, meisje', mompelde ze. 'Moet je die snor zien. Die steekt alle kanten uit.'

'Ze gaat morgenochtend naar Dapper Dogs om gewassen en getrimd te worden', antwoordde Vesta. 'En als je het mij vraagt, zou jij ook wel een opknapbeurt kunnen gebruiken.'

'Ik heb er geen tijd voor gehad.'

'Je hebt er geen tijd voor genomen, zul je bedoelen.' Vesta stak een trillende hand uit en frommelde een losse krul achter Diedres oor. 'Je bent al ik weet niet hoelang het huis niet meer uit geweest. Miss Celia vindt het vast niet erg als je wat tijd voor jezelf neemt.'

Net zoals Sugarbear zich tegen haar aan nestelde om geaaid te worden, zo reageerde Diedre op de hand van Vesta in haar hals. Heel even, niet meer dan een hartslag lang, werd ze weer een klein meisje, herinnerde ze zich weer hoe het was zich veilig en geborgen te voelen, vrij van de zorgen van een leven als volwassene. Toen ging ze rechtop zitten en haalde ze een hand door haar onhandelbare haar. 'Vind je mijn kapsel niet mooi?'

Vesta grinnikte en trok aan de krul. 'Volgens mij kun je wel een knipbeurt gebruiken.' Haar glimlach verdween, en haar donkere ogen werden treurig. 'Ik kan wel voor je mama zorgen, liefje. Je hoeft niet vierentwintig uur per dag hier te zijn. Waarom ga je niet naar Asheville om een verjaarscadeautje voor jezelf te kopen en misschien even te lunchen met je vriendinnetje Carlene?'

Diedre glimlachte inwendig om Vesta's omschrijving van Carlene als haar 'vriendinnetje'. Er was helemaal niets kleins aan Carlene Donovan. Carlene was een grote, uitbundige vrouw, die het liefst paars, rood en fuchsia droeg. Ze was de opzichtige, extraverte tegenhanger van de ingetogen Diedre. Sinds het begin van hun studie waren ze al bevriend, en ook toen Diedre verder studeer-

de om haar mastertitel te halen, waren ze elkaar blijven ontmoeten. De afgelopen vijf jaar had Carlene er haar persoonlijke levenstaak van gemaakt Diedre te leren grote dromen te dromen. Het was haar bijna gelukt.

Carlenes meest recente droom – en in het verlengde daarvan ook die van Diedre – was een winkel openen in Biltmore Village. Een galerie met de naam Mountain Arts, speciaal bedoeld om het werk van plaatselijke schilders en beeldhouwers onder de aandacht te brengen. Nu Diedre haar studie had afgerond, waren Carlene en zij er klaar voor die zaak op poten te zetten. Het was de bedoeling dat ze gelijkwaardige partners werden in hun onderneming. Carlene zou de winkel beheren en het grootste deel van de inkoop voor haar rekening nemen, terwijl Diedre, die het meeste geld in de zaak had gestoken, als freelancefotograaf aan de slag zou gaan en haar eigen werk zou tentoonstellen en verkopen. Het zou een doorslaand succes worden, wist Diedre zeker, al was het alleen maar vanwege de onweerstaanbare kracht van Carlenes persoonlijkheid.

Ze waren zover gekomen dat ze een bod hadden uitgebracht op een pand, een straat verwijderd van Holy Trinity Cathedral, en tijdens het laatste semester van haar studie was Diedre op internet op zoek gegaan naar een eigen huis. Maar toen bij mama de kanker was teruggekomen, had Diedre haar droom op ijs gezet en was ze naar huis gegaan, naar Heartspring, en had ze het veldwerk aan Carlene overgelaten.

Een paar minuten speelde Diedre met het idee de dag in Asheville door te brengen. Het was een schitterende lenteochtend, en ze verlangde er wanhopig naar weg te gaan, om met Carlene op het terras van La Paz te zitten, hun favoriete Mexicaanse restaurant, en te genieten van de zonneschijn en de ambiance van Biltmore Village. Maar dat kon ze niet maken. Gelet op de toestand van haar moeder was dat uitgesloten.

‘Waarom bel je Carlene niet op en maak je er een gezellig dagje van?’, drong Vesta aan.

‘Je weet dat ik een hekel heb aan winkelen’, probeerde Diedre zich in te dekken. Het was de waarheid, maar slechts een deel

ervan. Hoe kon ze tegen Vesta zeggen wat ze zelf amper durfde toe te geven? Mama was nog steeds ziek. Diedres leven verkeerde nog steeds in het ongewisse. De last van de verantwoordelijkheid cirkelde nog steeds boven haar als een gier die wachtte totdat zijn prooi het zou begeven. Een aanval van koopwoede, naar de kapper gaan of lunchen met Carlene zou daar niet veel aan veranderen.

Naar huis teruggaan was de juiste beslissing geweest; daar was Diedre van overtuigd. Maar na vier jaar studie en een vervolgopleiding van nog eens twee jaar was er, sinds ze weer in haar ouderlijk huis woonde, een soort schizofrene splitsing in haar ontstaan, een innerlijk smachten dat ze niet kon overwinnen maar ook niet in de hand kon houden. Ze kon niet langer zijn wie ze dacht te zijn, een onafhankelijke vrouw van vijftwintig, met twee academische titels en een veelbelovende toekomst in het verschiet. In plaats daarvan had ze op pure wilskracht de rol van zowel ouder als kind op zich genomen. Haar moeder was nu van haar afhankelijk, en de dominerende beschermingsdrang van haar vader dreigde haar opnieuw te verstikken.

Ze zat in de val, opgesloten in een vergulde kooi, misschien, maar hoe dan ook gevangen. En ook al was het liefde geweest die Diedre ertoe had gebracht zich vrijwillig te melden voor die taak, toch voelde ze zich getraumatiseerd, krijgsgevangene in een oorlog die eindeloos leek te duren.

Ze veranderde van onderwerp. 'Is papa thuis?'

'Meneer de burgemeester? Hij is 'm om een uur of halfacht vanmorgen gesmeerd. Zei iets over een ontbijtbespreking met een stel van die investeerders in onroerend goed.' Vesta fronste haar voorhoofd. 'Hij zou hier moeten zijn, bij zijn vrouw, waar hij thuishoort.'

Haar ogen werden opeens groter, alsof ze zelf geschrokken was van haar uitbarsting. Maar Diedre was niet verbaasd. Het was dan misschien de eerste keer dat ze van Vesta een onvertogen woord hoorde over haar werkgever, maar Vesta had niet altijd woorden nodig om haar diepste gedachten over te brengen.

'Laat hem maar, Vesta', zei Diedre zachtjes. 'Hij lijdt hier ook

onder. Hij weet alleen niet hoe hij dat moet laten zien. Het is moeilijk voor hem ... haar zo te zien.'

Toch moest Diedre toegeven dat ze soms hetzelfde dacht, wat haar vader betrof. Hij was liefdevol en bezorgd, verstikkend soms zelfs. Ze had jaren geprobeerd hem ervan te overtuigen dat ze volwassen was en in staat om voor zichzelf te zorgen. Maar af en toe ving ze een glimp op bij hem van iets wat hij verzwegen. Iets wat verborgen bleef, alsof daar ergens een geheime wond zat die het hem onmogelijk maakte zichzelf volkomen te geven. Zo ging hij de laatste tijd ook met mama om. Het was blijkbaar ondraaglijk voor hem haar te zien wegwijnen, en dus kon hij zich alleen maar terugtrekken, zijn pijn meenemen naar zijn werk en die daar begraven.

'Je ziet er moe uit, liefje', zei Vesta, dwars door Diedres gedachten heen.

'Ik heb niet veel geslapen.'

'Heb je je zorgen liggen maken om je mama?'

'Ja.' Diedre wachtte even. 'En de droom.'

'Die droom heb je vaak sinds je weer thuis bent.'

Diedre knikte. Het was logisch, veronderstelde ze, dat haar terugkeer naar het huis van haar jeugd had opgerakeld wat zij altijd de draaiende droom had genoemd. In die droom was ze jong, een jaar of drie, vier misschien. Het andere meisje, daar was ze zo goed als zeker van, was de oudere zus die ze nooit had gekend.

Jaren achtereen had die droom haar lastiggevallen. Maar niemand wilde er ooit over praten. Mama moest erom huilen en papa werd er nors en stil van. Uiteindelijk had ze de moed opgegeven en sprak ze er met niemand meer over, behalve met Vesta.

'Vertel me over Sissy.'

Vesta schudde haar hoofd. 'Het heeft geen zin de doden op te wekken.' Hoewel haar woorden scherp waren, klonken ze vriendelijk, bewogen. Bijna weemoedig.

'Maar ik moet het weten, Vesta. Ze was mijn zus.'

Vesta pakte het dienblad met de ontbijtspullen en stond op. 'Ga je maar wassen en dan naar je moeder. Ze zal intussen wel wakker zijn.'

Ze bleef even staan bij de deur en draaide zich om naar Dieder, met tranen in haar oude ogen. ‘Je moet het loslaten, kind’, verklaarde ze. ‘Het hoeft niets te betekenen. Soms is een droom niet meer dan een droom.’

De foto

Diedre bleef even buiten de muziekkamer staan en luisterde aan de deur. Als mama sliep, zou ze later terugkomen. Maar ze hoorde niet het oppervlakkige, raspende gesnurk dat geleidelijk erger was geworden naarmate de longcapaciteit van haar moeder was afgenomen. Alles was stil.

Ze duwde de deur op een kiertje en tuurde naar binnen. Mama lag op de ligstoel met haar ogen dicht en een boek ondersteboven op haar schoot. Diedre voelde een schok in haar borst, alsof haar hart een paar seconden was opgehouden met kloppen. Telkens wanneer ze dit vertrek binnenkwam, hield ze haar adem in en hoopte ze dat haar moeder niet zomaar was weggeleden zonder de kans om afscheid te nemen.

Dit langdurige sterfbed eiste van iedereen op een andere manier zijn tol. Papa ontkende alles en ging gewoon door met zijn bezigheden, alsof de vrouw die al ruim veertig jaar zijn echtgenote was, zichzelf gewoon in de muziekkamer had teruggetrokken om een boeiend boek te lezen of na te denken over een nieuw behangetje. Vesta – altijd aanwezig, altijd trouw en liefdevol – had vastberaden geweigerd deel te nemen aan welk gesprek dan ook over wat er zou gebeuren als ‘miss Celia’ uiteindelijk zou overlijden. En Diedre merkte dat ze weifelde tussen die twee – ze

zou het liefst willen vluchten en haar toevlucht willen nemen tot ontkenning –, maar bleek daar niet toe in staat.

Een halfjaar eerder, voordat de dosis pijnstillers was verhoogd, hadden Diedre en haar moeder het over doodgaan gehad. ‘Zorg ervoor dat ze me niet aan een stel apparaten leggen’, had ze mama moeten beloven. ‘Geen operatie meer, geen chemo meer. Dat wil ik niet meer. Zorg er gewoon voor dat ik geen pijn heb en laat me gaan.’

De kanker was drie jaar geleden voor het eerst ontdekt in de rechterborst, maar mama had Diedre keihard toestemming geweigerd om haar studie af te breken tijdens het laatste semester van haar laatste jaar. Na een dubbele borstamputatie leken de artsen ervan overtuigd dat ze de ziekte kon overwinnen; ze was nog geen zestig en een eerste klas kandidaat om het te overleven. Maar toen waren er nieuwe tumoren ontdekt, in de longen, in de lever, in de alvleesklier. Het was net als vechten tegen schimmel in een douchecabine, zei mama. Je schrobt en je boent, maar wanneer je een dag later terugkomt, is het er weer. Andere hoek, zelfde troep.

En dus had Diedre haar eigen dromen opgeschort en was ze teruggekeerd naar Heartspring. Mama had het nog negen maanden volgehouden, maar nu begon ze de strijd te verliezen. Diedre zag het in de ogen van haar moeder, hoorde het in iedere moeizame ademtucht, voelde het in de perkamenten aanraking van die trillende vingers. Ze rook het zelfs in de geur van ontsmettingsmiddel en bederf die in de hoeken van de kamer hing.

Goedbedoelende vrienden zeiden dat Diedre bevoorrecht was, of gezegend, afhankelijk van hun godsdienstige overtuiging en filosofie. Zij had de gelegenheid om tijd door te brengen met mama, om alle onuitgesproken gevoelens te uiten, om fatsoenlijk afscheid te nemen.

Maar ondanks maanden van rouw om het onvermijdelijke verlies, wist Diedre dat ze niet echt klaar was voor dat moment. Ze zou er nooit klaar voor zijn. Hoe bereid je je voor wanneer je iemand moet loslaten die je liefhebt?

‘Mama? Bent u wakker?’ Toen Diedre de deur iets verder

opendeed, glipte Sugarbear langs haar. Ze sprong op de ligstoel waar haar moeder lag. ‘Stoute hond!’, siste Diedre. ‘Kom eraf!’

‘Laat haar maar, lieverd.’

Mama’s ogen gingen niet open, maar ze stak één hand uit om de zijdezachte oren van de hond te aaien. Alsof ze begreep wat er aan de hand was, ging Sugarbear op het randje van de ligstoel liggen, voorzichtig om het vrouwtje niet lastig te vallen. Met haar tong kustte ze de hand die haar aaide.

‘Juffrouw Barrett is klaar om u te ontvangen’, zei mama licht spottend; haar stem was zo vroeg op de dag niet meer dan een fluistering.

Diedre glimlachte. Sinds mama naar de muziekkamer was verhuisd, vergeleek ze zichzelf met Elizabeth Barrett Browning, de elegante invalide dame die samen met haar trouwe cockerspaniël Flush op een fluwelen ligstoel lag en gasten ontving in gepaste victoriaanse glorie.

‘Hoe voelt u zich vanmorgen?’ Diedre trok een stoel dichterbij de ligstoel en pakte de hand van haar moeder.

‘Net als de dood, nog niet helemaal opgewarmd.’ Mama’s ogen gingen trillend open. ‘Hartelijk gefeliciteerd, lieverd.’

Er sprongen tranen in Diedres ogen. ‘Laten we het maar niet over mijn verjaardag hebben.’

Mama keek haar fronsend aan. ‘Waarom niet? Je wordt niet iedere dag vijftwintig. Dit is een belangrijke dag. Ik heb een cadeautje voor je, het laatste dat ik je ooit zal kunnen geven.’ Ze wees naar de erker. Er stond een vrolijk ingepakt pakje op de vleugel.

‘Mama, hoe ...?’

‘Vesta heeft me geholpen. Zoals altijd.’ Diedres moeder kwam met moeite overeind. Een hoestbui overviel haar, waardoor ze even niets meer kon zeggen. ‘Mijn laatste geschenk, en mijn beste.’

Diedre liep naar de vleugel, pakte het cadeau en liep terug naar haar stoel. ‘Wilt u dat ik het nu openmaak, of moet ik wachten totdat vanavond, wanneer papa thuiskomt?’

Er trok een schaduw over het gezicht van de vrouw. ‘Alles is

nu', drong ze aan. Met gefronst voorhoofd vond ze de kracht om met haar hand te gebaren. 'Maak maar open.'

Voorzichtig peuterde Diedre het cadeaupapier los, en ze maakte het pakje open. In het pakje, in een nestje van lichtblauw vloeipapier, lag een gehavend houten sigarenkistje. Meer niet. Het was dus toch zover gekomen. In de laatste stuiptrekkingen van haar ziekte was haar moeder haar verstand verloren. 'Het is ... heel mooi, mama', stamelde ze.

Een felle gloed verlichtte heel even het gezicht van Cecilia McAlister. 'Niet het kistje, Diedre.' Ze rolde met haar ogen. 'Wat in het kistje zit. Dat is je cadeau. Het is wat je altijd hebt willen hebben, maar wat ik je nooit heb kunnen geven ... tot vandaag.'

Diedre wilde het deksel optillen, maar haar moeder stak haar hand uit om haar tegen te houden.

'Lieverd, ik moet je iets uitleggen ...'

Diedre keek naar de hand die de hare vasthield. Een klauw. Vel over been. Niet de hand van haar moeder. Ze haalde moeizaam adem.

'Ja, mama. Wat is er?'

'Ik had het je lang geleden al moeten vertellen. Alles is niet ... wat het lijkt.'

Meer nog dan de woorden was het de klank van mama's stem, die Diedre een schok bezorgde, alsof iemand ijswater in haar aderen had gespoten.

'Wat bedoelt u, mama?' Onwillekeurig probeerde ze haar hand uit haar moeders greep te bevrijden.

'Gewoon ...' Ze wees met een trillende vinger in de richting van het kistje. 'Maak maar open.'

Diedre gehoorzaamde. Daar, in het kistje, lag een oude foto, vergeeld door de tijd en versleten aan de randen, een zwart-witfoto van een klein kind. Een beeld, gevangen in amber.

Het meisje, misschien vier of vijf jaar oud, zat bij een man op schoot. Hij zat in een haveloze, gestoffeerde stoel, en achter hen ontwaarde Diedre een sjofele woonkamer: een iele kerstboom, een namaakhaard en drie kerstsokken, vastgeprikt aan de kartonnen schoorsteenmantel. Het meisje had krullen en versleten zwar-

te schoenen met strikjes erop. Maar haar gezicht bezorgde Diedre kippenvel, een klein, rond gezicht met grote bruine ogen, witte gelijkmatige melktanden en één diep kuiltje in haar linkerwang.

Diedres gezicht.

‘Het is moeilijk een van je ouders te verliezen, Diedre’, zei mama. ‘Maar het is nog veel erger een kind te verliezen ...’

Diedre richtte haar blik weer op de foto. Het had haar gezicht kunnen zijn, maar dat was het niet. De kleren klopten niet. De kamer was haar volkomen vreemd. Maar de man kwam haar bekend voor. Hij glimlachte breeduit, zijn armen om het meisje geslagen in een houding van pure vreugde.

Op dat moment trof de betekenis van de foto haar als een klap.

‘Het is Sissy’, verzuchtte ze. ‘Mijn zus! Met papa!’

‘Weg’, hijgde haar moeder, moeizaam ademhalend. ‘Voor altijd weg.’ Gealarmeerd leunde Diedre naar voren. ‘Mama, gaat het een beetje?’

‘Nu ... wel.’ Met een enorme inspanning stak ze haar hand uit naar de foto. ‘Ga op zoek naar jezelf’, fluisterde ze. ‘Ga op zoek naar je waarheid.’ Ze liet zich in de kussens zakken. ‘Verwacht alleen niet dat het is zoals je had gedacht.’

inspiratie en ontspanning voor elk moment

Penelope J. Stokes ♦ AMBER

Diedre McAlisters moeder ligt op sterven. Vlak voordat ze het leven verlaat, geeft ze haar dochter een oude foto. ‘Vind jezelf,’ zegt ze. ‘Vind je waarheid. Verwacht alleen niet dat het is wat jij denkt dat het is.’

Met deze cryptische woorden en de foto begint Diedres zoektocht. Op zoek naar de enige persoon die de waarheid kent. Maar wil ze die waarheid eigenlijk wel weten? De naïeve, onschuldige Diedre komt erachter dat haar familie een zwarte kant heeft waarvan ze nooit heeft geweten. Diedres wereld komt op zijn kop te staan wanneer de schaduwen van haar verleden naar buiten komen, en haar geloof wordt danig op de proef gesteld. De waarheid heeft echter ook een louterende kant – misschien zelfs een levensreddende.

Penelope J. Stokes schrijft meeslepende verhalen over vrouwen die hun geloof op de proef gesteld zien. Eerder verschenen van haar *Belofte*, *Memories* en *Flessenpost*.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-576-3

